

Ordfører gik saa vidt, at han tænkte paa at ville have indskrænket Togenes Antal, for at man kunde nøjes med færre Postbude. Jeg ved ikke, hvorfor den ærede Ordfører standsede der. Der kunde ogsaa være Tale om at flytte København eller fordele Indbyggerne rundt i Landet for at opnaa større Lighed eller noget i den Retning, naar man endelig vilde gaa til drastiske Skridt. Man skal ikke gøre den Forskel, man her vil gøre, paa Provinsen og København. Naar man bevilger de 14 Postbude til Provinsen, skulde man ogsaa uden alt for megen Modstand bevilge de 10 til København, thi at gøre denne Forskel ser odiøst ud.

Hvad Arbejdstiden angaar, erindrer jeg, at den højtærede Minister, hvis Sygdom vi alle beklage, og som ikke kan være til Stede, gjorde stærkt gældende, at han ikke fandt Arbejdstiden for kort, og blandt andet opkastede noget indigneret det Spørgsmaal, hvorfor det var Postvæsenets Arbejdstid, man var saa ond paa. Hvorfor man ikke talte om Jernbaneportørernes og alle andre Funktionærers Arbejdstid. Hvorfor det alene var for Postvæsenet. Jeg tror, at den højtærede Minister har Ret i sin Modstand mod det, der her foreslaas, og jeg vil ønske, at Flertallet vil betænke sig, saa at den Nedsættelse, her foreslaas, ikke bliver gennemført. Ikke alene fremmer den ikke et godt Forhold mellem Landets forskellige Dele, men den er ufornuftig i det hele og utidssvarende og ikke et fremskridtsvenligt Folketing værdig.

Til Slutning har jeg nogle Bemærkninger at gøre om de forskellige Bevillinger til Sommertøj og Benklæder til Postbude. Det synes mig en ret ejendommelig Bukse-Politik, der her er bleven ført. Jeg kunde ønske at følge Ministeren i hans Forslag om at bevilge 45,000 Kr. til Sommerjakker til de røde Postbude. Jeg har været med til at stille et Forslag om at halvere Bevillingen, men mit principale Standpunkt er, at jeg kunde ønske at følge Ministeren, og det uden at ville Landpostbudene noget ondt, thi Ministeren gav i Finansudvalget den Oplysning, at han næste Aar agtede at foreslaa en Bevilling til Landpostbudene. Det forekommer mig derfor, at man kunde følge ham nu og lade Bevillingen til Landpostbudene vente til næste Aar. Imidlertid er jeg tilligemed det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) og andre Medlemmer med til som Mindretal at foreslaa at halvere Bevillingen saaledes, at der i Stedet for, at man bevilger 45,000 Kr. til den ene Part i Aar og ven-

ter med Bevillingen til den anden Part til næste Aar, gives en Bevilling i Aar paa 22,500 Kr. til hver af dem. Hvordan den højtærede Formand vil lede den Afstemning, der forestaar, og hvorledes den vil gøre det muligt at tage Stilling, ved jeg endnu ikke. Men min Stilling er den, at jeg vil stemme for de 45,000 Kr. til de røde Postbude og, hvis det Beløb forkastes, for Delingen i to Bevillinger paa hver 22,500 Kr. til henholdsvis de røde Postbude og Landpostbudene.

Med Hensyn til Fejltællingspengene skal jeg ikke udtale mig udførligt. Jeg skal kun sige, at det forekommer mig, at man ved at borttage dem gaar Postfunktionærerne noget for nær. De have i lang Tid haft dette Beløb, og de have klareret sig med det. Der forekommer faktisk Fejltælling, og af Hensyn til den finansielle Status behøvede man ikke at gaa dem saa nær at nægte dem disse Penge. Jeg anerkender, at det er en forholdsvis lille og ikke følgerig Sag i Sammenligning med adskilligt andet, særlig Undervisningsanstalter, hvor jeg har gjort mig til Talsmand for, at man lod disse beholde deres Bevillinger, men jeg vilde være mere tilfreds, hvis man, naar man tilvejebringer Balance — og dertil skal der jo bruges betydelige Skattebeløb —, sørger for at gøre Skattebeløbene saa rigelige, at man undgik ved Naalestik og ved uheldige Nægtelser at skabe en Misfornøjelse, der lige saa godt kunde undgaas. Men jeg formoder, det ogsaa er et Emne, som endnu en Gang vil komme frem til Overvejelse i Finansudvalget, og derfor skal jeg nøjes med disse faa Bemærkninger om dette Punkt.

Rasmus Hansen: Der har i Finansudvalget ved Samraad været forhandlet om Ansættelse af faste Reservelandpostbude. Jeg tror, det vilde være rigtigt, at der ude i Landpostbudenes Router blev ansat faste Ekstramænd. Forholdet er i Øjeblikket saaledes, at Landpostbudene, naar de af en eller anden Grund ere forhindrede i at gaa ud, selv skulle sørge for at faa en Mand paa deres Plads. Dette medfører adskillige Ulemper. For det første er det ret tilfældigt, hvem der kommer til at gaa Postturen, det kan være een Mand i Dag og i Morgen en anden, og for det andet er det ogsaa mange Gange ret vanskeligt for vedkommende Landpostbud med saa kort Varsel at faa en Mand til at gaa i sit Sted. Hvis f. Eks. et Landpostbud om Natten bliver syg, saa han den næste Dag ikke kan gaa sin Tur, er det meget vanskeligt for ham lige med eet